

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ МЕДИЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Кадуліна І.С.

Мета дослідження – дослідити нормативно-правові акти України, що визначають юридичну відповідальність медичних працівників, виявити проблеми правового регулювання, окреслити шляхи та напрями вирішення вищевказаних проблем. Матеріали та методи – нормативно-правова база України, Єдиний державний реєстр судових рішень України, статистичний, порівняльно-правовий, метод аналізу, метод синтезу. Результати та їх обговорення. Суспільні відносини в сфері юридичної відповідальності медичних працівників регулюються Цивільним кодексом України, Кодексом законів про працю України, Кодексом України про адміністративні правопорушення, Кримінальним кодексом України, Законом України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», уніфікованими клінічними протоколами, затвердженими Міністерством охорони здоров'я України та іншими нормативними актами, а також локальними актами закладів охорони здоров'я. Дослідивши нормативну та емпіричну бази, було виявлено деякі проблеми, що підлягають вирішенню. Висновки. Питання відмежування лікарської помилки від професійних злочинів є достатньо складним та потребує уточнення. В юридичній літературі простежується також і неоднозначне тлумачення поняття «ятрогенна патологія», яка також потребує узгодження. На даний час немає чіткої методики визначення моральної шкоди, що не може сприяти однаковому застосуванню судами правових норм при її визначенні. Кримінальна відповідальність також потребує вдосконалення, злочини у сфері охорони здоров'я, на нашу думку, мають бути зібрані в одному окремому розділі Кримінального кодексу України.

НОВІТНІ ФОРМИ НАВЧАННЯ В МЕДИЧНИХ ВНЗ

Кандибей В.К.

Керівник; доц. Каблуков А.О.

Запорізький державний медичний університет

Кафедра медичної та фармацевтичної інформатики і новітніх технологій

Одним із спрямувань процесу інформатизації сучасного суспільства є процес інформатизації освіти, тобто забезпечення сфери освіти новими технологіями, орієнтованими на реалізацію навчання і виховання. «Без інформатизації формування якісної нової освітньої системи в принципі неможливо, і тому найбільш радикальні зміни пов'язані з переходом до інформаційного суспільства, що є важливою межею глобального переходу до стійкого розвитку» – сказав Урсул А.Д. в книзі «Інформатизація суспільства і перехід до стійкого розвитку цивілізації». Існує два види платформ для програмного навчання: 1. на базі комерційного програмного забезпечення; 2. на базі Open Source (OS) рішень. Найбільш поширений спосіб придбання СДО (система дистанційної освіти) - це покупка готового рішення з документально оформленими можливостями, на базі якого навчальний заклад вирішує завдання розгортання дистанційного навчання. У вартість програмного забезпечення зазвичай входить докладна документація, методична та технічна підтримка. При цьому, навчальний заклад самостійно вводить систему в експлуатацію. Інший шлях – розгортання вільно-розповсюджуваної СДО силами навчального закладу. Такий шлях дозволяє значно знизити витрати на реалізацію проекту розгортання СДО, зробити систему під свої потреби і вимоги, однак майже вся тяжкість впровадження системи лягає на ІТ-службу навчального закладу. Проект по впровадженню може затягнутися за часом. Для державних вузів, зокрема, найбільш прийнятною є вибір вільно розповсюджуваних СДО. Аналіз використання систем СДО в освітньому секторі в провідних ВНЗ світу представлений на малюнку¹.